

"...

II- İTİRAZIN GEREKÇESİ

Başvuru kararının gerekçe bölümü şöyledir:

“Ankara 1 Numaralı F Tipi Yüksek Güvenlikli Ceza İnfaz Kurumu'nda tutuklu ve hükümlü olarak bulunan ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... ve ...'in 10.10.2012 tarihinde sohbet ve spor faaliyetlerine çıkarken odalarına giriş ve çıkışlarında, odalarına dönüşlerinde üst aramaları yapılırken “onursuz aramaya son” şeklinde slogan atmaları sebebiyle haklarında disiplin soruşturması başlatıldığı anlaşılmıştır.

Disiplin soruşturması sonunda Ankara 1 Numaralı F Tipi Yüksek Güvenlikli Ceza İnfaz Kurumu Disiplin Kurulu Başkanlığı'nın 16.10.2012 tarihli ve 2012/244 sayılı kararı ile “hükümlü ve tutukluların üst araması sırasında attıkları ‘onursuz aramaya son’ sloganınının 5275 sayılı Kanun'un 42/2-e maddesi gereğince ‘gereksiz slogan atmak kapsamında kaldığından bahisle ve mezkur madde gereğince ..., ..., ..., ... ve ...'nin 1 ay süreyle haberleşme araçlarından yoksun bırakma veya kısıtlama cezası ile cezalandırılmalarına; ..., ..., ..., ..., ..., ... ve ...'in de mükerrir olmaları sebebiyle aynı Kanun'un 48/2. maddesi de gözetilerek 3 ay süreyle haberleşme araçlarından yoksun bırakma veya kısıtlama cezası ile cezalandırılmalarına karar verilmiştir.

Disiplin cezasına muhatap olan tutuklu ve hükümlüler savunmalarında genel olarak ve özetle “Biz uzun zamandır cezaevinde kalmaktayız ve yıllardır faaliyetlere başlama ve bitiş aşamasında slogan atmaktayız ancak idare kimi zaman tutanak tutuyor. Kimi zaman tutmuyor. İstedigine tutuyor istediğine tutmuyor bu nedenle verilen ceza keyfidir. Kaldı ki dedektörle arama yapılsa veya her seferinde ayakkabımız çıkarılmasa bunu protesto etmeyiz, (örneğin odadan çıkışta bu şekilde arama yapıp gardiyanlarla bir yere beraber gidip beraber döndükten sonra da ayakkabı çıkartılması aramanın amacının başka olduğunu ortaya koymaktadır.) Bizler açık görüş, avukat görüşü ve diğer görüşlerde ayakkabı çıkarılmasının yanlış bir uygulama olduğunu düşünerek slogan atıyoruz, cezaevi de bunu bahane ederek disiplin cezası veriyor. Burada amaç iletişim ve diğer haklarımızı kullanmamızı engellemektir. Kaldı ki yaptığımız eylem şiddet isyan veya hakaret içermeyen bir eylemdir, bu sebeple uluslararası sözleşmelerle tanınan düşünce hürriyeti kapsamında kalmaktadır, yaptığımız eylem sırasında ne görevlilere ne de bir başkasına zarar vermemiz söz konusu değildir.

Öte yandan “biz sadece tutanak tarihinde değil, belki de günde 3 kez belli sebeplerle slogan atmaktayız, idare keyfi olarak, bazı hâllerde tutanak tutmakta bazen de tutmamaktadır.” şeklinde beyanlarda bulunmuşlardır.

Hükümlü ... vekili Av. ... ile ... vekili Av. ... da savunmalarında “yapılan eylem şiddet içermeyen ve uluslararası sözleşmelerle koruma altına alınmış olan düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında yapılan bir eylemdir. Disiplin cezası güvenliğe yöneliktir. Bu eylemin güvenliğe karşı bir eylem olması, zaafiyet doğurması söz konusu değildir. Her ne kadar yasada böyle bir fiil düzenlenmiş ise de madde Anayasaya aykırı olduğu gibi Anayasanın 90/son maddesi gereğince iç hukuktan üstün sayılan ve Hakimliğinizin dikkate alması gereken uluslararası sözleşmelere de aykırıdır. Yapılan eylem protesto amaçlı olup cezaevinde bulunan kişinin başka bir şekilde düşüncelerini ifade etmesi mümkün değildir. Kaldı ki hapis cezası bedenlerin hapsine yönelik olup mahkumiyet kararında bu yönde bir kısıtlama söz konusu değildir, uygulamanın pratikteki bir sonucu da cezaevlerinde sürekli sologan atılması ve buna bağlı

olarak ceza verilmesi olup bu da kesintisiz olarak disiplin cezası verilmesine ve tecride yol açmaktadır. Ayrıca şartla tahliye hakkını da ortadan kaldırmaktadır, bu kadar yaygın şekilde ceza verilmesi kararların uygulanabilirliğini ve ciddiyetini de zedelemektedir” şeklinde beyanda bulunmuştur.

ANAYASAYA AYKIRILIK SORUNU VE ANAYASA MAHKEMESİ'NE İTİRAZ YOLUNA BAŞVURULMASI:

Davaya konu olayda uygulanan 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 42/2-e maddesinde “(1) Haberleşme veya iletişim araçlarından yoksun bırakma veya kısıtlama cezası, hükümlünün bir aydan üç aya kadar mektup, faks ve telgraf almak ve yollamaktan, televizyon izlemekten, radyo dinlemekten, telefon etmekten ve diğer iletişim araçlarından yararlanmaktan tamamen veya kısmen yoksun bırakılmasıdır.

(2) Bu cezayı gerektiren eylemler şunlardır:

- a) Protesto amacıyla idarece verilen yemeği topluca almama eylemine katılmak.*
- b) Kurum işyurdu yönetim kurulunca uygun görülen işte çalışmamak.*
- c) Herhangi bir şeyi protesto amacıyla veya idareye karşı toplu olarak sessiz direnişte bulunmak.*
- d) Odalarda, eklentilerinde ve diğer alanlarda ilaç ve gıda maddesi stoku yapmak.*
- e) Gereksiz olarak marş söylemek veya slogan atmak.” düzenlemesi yer almaktadır.*

Bu sebeple Kanun'un 42/2-e maddesi, Anayasa'nın 152/1. maddesi kapsamında “disiplin cezasının iptali davasında uygulanacak kanun” niteliğindedir. Hakimliğimizce de davada uygulanacak bu kanun maddesinin Anayasaya aykırı olduğu kanaatine varıldığından kanun maddesinin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurulmasına ve Anayasa'nın 152/1. maddesi gereğince de başvuru sonuçlanana kadar davanın geri bırakılmasına karar verilmiştir.

Bir diğer husus da Anayasa'nın 90/son maddesinde yer alan “Usulüne göre yürürlüğe konulmuş Milletlerarası andlaşmalar kanun hükmündedir. Bunlar hakkında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz. Usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası andlaşmalarla kanunların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyuşmazlıklarda milletlerarası andlaşma hükümleri esas alınır.” şeklindeki düzenlemenin dikkate alınması gerektiğidir. Bu düzenleme, iç hukuktaki kanun hükmünü davada uygulanacak kural olmaktan çıkararak bir hüküm olmayıp; temel hak ve özgürlükler söz konusu olduğunda uyuşmazlığın çözümünde milletlerarası andlaşma hükümlerinin esas alınması gerekliliğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla 5275 sayılı Kanun'un 42/2-e maddesi somut olayda uygulanacak kural niteliğini kaybetmemektedir. Bu sebeplerle Anayasa'nın 152/1. maddesinde öngörülen şartın oluştuğu kanaatine varılmıştır.

ANAYASAYA AYKIRILIK SEBEPLERİ:

1- ANAYASA'NIN 2., 7., 11. VE 38. MADDELERİ AÇISINDAN DEĞERLENDİRME YAPILDIĞINDA ;

Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan hukuk devletinin temel ilkelerinden biri "belirlilik"tir. Bu ilkeye göre, kanun düzenlemelerinin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir tereddüde ve şüpheye yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır ve uygulanabilir olması ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu tedbir içermesi de gereklidir. Belirlilik ilkesi, hukuki güvenlikle bağlantılı olup birey hangi somut eylem ve olguya hangi hukuki müeyyidenin veya neticenin bağlandığını, bunların idareye hangi müdahale yetkisini doğurduğunu bilmelidir. Birey ancak bu durumda kendisine düşen yükümlülükleri öngörebilir ve davranışlarını belirler. Hukuk güvenliği, normların öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar.

Anayasa'nın 7. maddesinde, "Yasama yetkisi Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisindedir. Bu yetki devredilemez." denilmektedir. Buna göre, Anayasa'da yasa ile düzenlenmesi öngörülen konularda yürütme organına genel ve sınırları belirsiz bir düzenleme yetkisinin verilmesi mümkün değildir. Yürütmenin düzenleme yetkisi, sınırlı, tamamlayıcı ve bağımlı bir yetkidir. Bu nedenle, Anayasa'da öngörülen istisnai haller dışında, yürütme organına yasalarla düzenlenmemiş bir alanda genel nitelikte kural koyma yetkisi verilemez. Ayrıca, yürütme organına düzenleme yetkisi veren bir yasa kuralının Anayasa'nın 7. maddesine uygun olabilmesi için temel ilkelerin konulması, çerçevenin çizilmesi, sınırsız, belirsiz, geniş bir alanın bırakılmaması gerekir. (Anayasa Mahkemesi'nin 2010/69 Esas, 2011/116 Karar sayılı ve 07.07.2011 tarihli içtihadı)

Anayasa'nın 11. maddesi de; "Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır. Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz." şeklindedir.

Öte yandan Anayasa'nın 38/3. maddesinde de "Ceza ve ceza yerine geçen güvenlik tedbirleri ancak kanunla konulur." hükmü yer almaktadır. "Kanunsuz suç ve ceza olmaz" ya da "suç ve cezada kanunilik" olarak da adlandırılan bu ilke kişi hak ve hürriyetlerinin teminat altına alınması amacıyla hangi fiillerin suç teşkil ettiğinin kanunda açık bir şekilde belirlenmesi anlamına gelmektedir. Suç ve cezada kanunilik ilkesinin tabii bir sonucu da ceza içeren kanunların uygulanmasında kıyasa başvurulamayacağıdır. Nitekim bu kural ayrıca 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 2/3. maddesinde de "Kanunların suç ve ceza içeren hükümlerinin uygulanmasında kıyas yapılamaz. Suç ve ceza içeren hükümler, kıyasa yol açacak biçimde geniş yorumlanamaz" şeklinde ifade edilmiştir. Kıyas yasağı kuralına göre suç oluşturan fiillerin kanunda açıkça tanımlanması gerekmekte olup mevcut kanunların failin aleyhine olarak genişletici bir şekilde yorumlanması veya benzetme yapılması da mümkün değildir. Suç oluşturan fiillerin kanunda açık ve belirgin bir şekilde tanımlanması gerekliliği bireyin, söz konusu düzenlemenin lafzından (gerektiğinde mahkeme kararlarının yardımıyla da olsa) hangi davranış veya ihmallerinin cezai sorumluluğuna yol açacağını teşhis edebilmesi veya öngörebilmesi ile sağlanmış olur.

Somut olayda uygulanması gereken 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 42/2-e maddesinde ise "...Gereksiz olarak marş söylemek veya slogan atmak...fiilini işleyenler...bir aydan üç aya kadar mektup, faks ve telgraf almak ve yollamaktan, televizyon izlemekten, radyo dinlemekten, telefon etmekten ve diğer iletişim araçlarından yararlanmaktan tamamen veya kısmen yoksun bırakılır." düzenlemesi yer almaktadır.

Görüldüğü üzere maddede, "gereksiz" yere slogan atmak fiili suç olarak tanımlanmış ise de; hangi hallerin gerekli olduğu, hangi hallerin gereksiz olduğu gösterilmemiştir.

Böylelikle gündelik hayatta suç teşkil etmeyen ve dolayısıyla ceza müeyyidesiyle karşılaşmayan slogan atmanın gerekli olup olmadığı uygulayıcının subjektif takdirine bırakılmıştır. Bu şekilde ceza tehdidinde muhatap olabilecek bir kişi hangi sloganı atması durumunda ceza alacağını ya da ceza almayacağını bilebilecek durumda değildir.

Bu bağlamda Türkiye'nin de tarafı olduğu İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin 7/1. maddesinde "cezaların yasallığı" başlığı altında yer alan "Hiç kimse, işlendiği zaman ulusal ve uluslararası hukuka göre bir suç sayılmayan bir fiil veya ihmalden dolayı mahkum edilemez" şeklindeki kuralın da göz önünde bulundurulması gereklidir. Bu kuraldan ortaya çıkan sonuç fiilin işlenmesinden sonra yürürlüğe giren kanunların failin aleyhine olarak uygulanamayacağı, kanunların failin aleyhine olarak genişletici bir şekilde yorumlanamayacağı ve kıyas yapılamayacağıdır. Bundan başka suçların kanunda açık ve belirgin bir şekilde tanımlarının olması da gereklidir. Nitekim Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi 08.07.1999 tarihli ve 23536/94 sayılı Başkaya/Okçuoğlu-Türkiye kararında da kanunilik ilkesinin bir sonucu olarak sanık aleyhine genişletici yorum yapılamayacağını belirtmiş, kanunun yaptırımı bağladığı suçun ve bu suç karşılığında öngörülen cezanın açık bir biçimde tanımlanması ve bir kimsenin hareketinin ceza sorumluluğu gerektireceğini - mahkeme kararlarından yorum yoluyla da olsa- önceden kestirebilmesi gereğini vurgulamıştır. Mahkeme'ye göre 'ne zaman ki, birey söz konusu düzenlemenin lafzından, gerektiğinde mahkeme kararlarının yardımıyla da olsa, hangi davranış veya ihmallerinin ceza sorumluluğuna yol açacağını teşhis edebiliyorsa bu ilkenin gereği yerine gelmiş olur.' (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Tolstoy Miloslavsky-Birleşik Krallık, No 18139/91 sayılı ve 13.07.1995 tarihli kararı ile Streletz, Kessler ve Krenz-Almanya, No 34044/96 sayılı ve 22.03.2001 tarihli kararları da benzer niteliktedir.)

Buna göre olayda uygulanması gereken 5275 sayılı Kanun'un 42/2-e maddesi Anayasanın 2., 7., 11. ve 38. maddeleri ile evrensel hukukun yukarıda açıklanan kuralları gözetildiğinde açıkça Anayasaya aykırıdır.

2- ANAYASA'NIN 26. MADDESİ AÇISINDAN DEĞERLENDİRME YAPILDIĞINDA;

Anayasa'nın 26. maddesi "Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir. Bu hürriyet resmi makamların müdahalesi olmaksızın haber ve fikir almak ya da vermek serbestliğini de kapsar. Bu fıkra hükümü, radyo, televizyon, sinema veya benzeri yollarla yapılan yayımların izin sistemine bağlanmasına engel değildir.

(Değişik:3/10/2001-4709/9 md.) Bu hürriyetlerin kullanılması, milli güvenlik, kamu düzeni, kamu güvenliği, Cumhuriyetin temel nitelikleri ve Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünün korunması, suçların önlenmesi, suçluların cezalandırılması, Devlet sırrı olarak usulince belirtilmiş bilgilerin açıklanmaması, başkalarının şöhret veya haklarının, özel ve aile hayatlarının yahut kanunun öngördüğü meslek sırlarının korunması veya yargılama görevinin gereğine uygun olarak yerine getirilmesi amaçlarıyla sınırlanabilir." şeklindedir.

Yine Türkiye'nin tarafı olduğu İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin 10. maddesi de "1. Herkes görüşlerini açıklama ve anlatım özgürlüğüne sahiptir. Bu hak, kanaat özgürlüğü ile kamu otoritelerinin müdahalesi ve ülke sınırları söz konusu olmaksızın haber veya fikir almak ve vermek özgürlüğünü de içerir. Bu madde, devletlerin radyo, televizyon ve sinema işletmelerini bir izin rejimine bağlı tutmalarına engel değildir.

2. Kullanılması görev ve sorumluluk yükleyen bu özgürlükler, demokratik bir toplumda, zorunlu tedbirler niteliğinde olarak, ulusal güvenliğin, toprak bütünlüğünün veya kamu emniyetinin korunması, kamu düzeninin sağlanması ve suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın, başkalarının şöhret ve haklarının korunması, veya yargı gücünün otorite ve tarafsızlığının sağlanması için yasayla öngörülen bazı biçim koşullarına, sınırlamalara ve yaptırımlara bağlanabilir.” şeklindedir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, mahkûmların genel olarak özgürlük hakkı hariç İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi ile güvence altına alınan temel hak ve özgürlüklerden yararlanmaya devam ettiklerini hatırlatmaktadır. (Bu yöndeki kararlardan bazıları Hirst / İngiltere (no. 2), no. 74025/01), (Messina / İtalya (no. 2), no. 25498/94; Ploski / Polonya, no. 26761/95; X / İngiltere, no. 9054/80)

Düşünceyi açıklama özgürlüğü, özgürlükçü demokratik devletlerin temelini oluşturduğu gibi toplumların ilerlemesi ve her bireyin gelişimi için temel şartlardan birisidir. Düşünceyi açıklama özgürlüğü sadece bir iç alem özgürlüğü de değildir. Bu özgürlüğün bir anlamının olabilmesi için bireyin özgürce düşünebilmesi yanında düşündüklerini özgürce açığa vurabilmesi ve başkalarına aktarabilmesi gereklidir. Bu yönüyle bu hak aynı zamanda toplumsal bir haktır.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi öteden beri Sözleşme'nin 10. maddesinin sağladığı korumanın sadece olumlu karşılanan ya da zararsız veya önemsiz olarak algılanan 'bilgi' ve 'fikirler' için değil; aynı zamanda devleti veya halkın bir bölümünü şok edici, zedeleyici, rahatsız edici yahut kaygı verici bilgi ve fikirler için de geçerliği olduğunun altını çizmiştir. Ancak Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne göre şiddete çağrı ve teşvik, kin ve nefret söylemi, hakaret ise ifade özgürlüğünün korunması altında değildir. (Bu nitelikteki kararlardan bazıları Handyside / Birleşik Krallık, 7 Aralık 1976, Seri A no. 24, s. 23, § 49; Lingens / Avusturya, 8 Temmuz 1986, Seri A no. 103, s. 26, §41; ve Jersild/ Danimarka, 23 Eylül 1994, Seri A no. 298, s. 26, § 37, Gündüz-Türkiye, başvuru no: 59745/00 ve Halis Doğan-Türkiye, başvuru no: 75946/01, Kızılyaprak-Türkiye, Zana-Türkiye). contrario, Sürek - Türkiye (no: 1), no: 26682/95, § 62, ve Haluk Gerger - Türkiye, no: 24919/94, § 50, 8 Temmuz 1999).

Bu hakkın sınırlanması gerek Sözleşme'nin 10/2. maddesi gerekse Anayasa'nın 26/2. maddesi ile belli şartlara bağlanmış olup Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin uygulaması, sınırlama söz konusu olduğunda dar yorum yapılması yönündedir. Sınırlamanın meşru bir amaca yönelik olması, amaç ile sınırlama arasında orantı bulunması ve sınırlamanın demokratik toplumda zorunlu olması da şarttır. Zorunluluktan kasıt da acil bir sosyal ihtiyaç anlamındadır.

Nitekim yasakoyucu da 30.04.2013 tarihinde yürürlüğe giren 6459 sayılı Kanun'un 11. maddesi ile Türk Ceza Kanunu'nun 220. maddesini değiştirirken de “cebir, şiddet veya tehdit içeren yöntemlerini meşru gösterecek veya övecek ya da bu yöntemlere başvurmayı teşvik edecek şekilde” ibaresini ekleyerek aynı doğrultudaki iradesini ortaya koymuştur.

Gerek mahkûmların genel olarak özgürlük hakkı hariç İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi ile güvence altına alınan temel hak ve özgürlüklerden yararlanmaya devam etmeleri ilkesi, gerek Sözleşme'nin 10. maddesi ve Anayasa'nın 26. maddesi ile bu maddelerde yer alan sınırlamaya ilişkin istisnai haller ve dar yorum yapma ilkesi, gerekse düşünceyi açıklama özgürlüğünün geniş şekilde yorumlanmasının gerekmesi birlikte değerlendirildiğinde somut

olayda uygulanması gereken 5275 sayılı Kanun'un 42/2-e maddesinin Anayasaya aykırı olduğu kanaatine varılmıştır.

Dikkate değer bir husus da 5275 sayılı Kanun'un 37/1. maddesinde yer alan düzenlemedir. Buna göre "Hükümlü hakkında kurumda, düzenli bir yaşamın sürdürülmesi, güvenliğin ve disiplinin sağlanması bakımından kanun, tüzük, yönetmelikler ile idarenin uyulmasını emrettiği veya gerekli kıldığı davranış ve tutumları, kusurlu olarak ihlâl ettiğinde, eyleminin niteliği ile ağırlık derecesine göre Kanunda belirtilen disiplin cezaları uygulanır" düzenlemesi yer almaktadır. Maddeden de anlaşılacağı üzere disiplin soruşturması yapılmasının ve suç işlendiğinde ceza verilmesinin amacı Kurum'da düzenli bir yaşamın sürdürülmesi ile güvenliğin ve disiplinin sağlanmasıdır.

Bununla birlikte hükümlü ve tutukluların savunmaları ile ve uygulamadan da açıkça bilindiği üzere iptali talep edilen kanun maddesi kapsamında kalacak şekilde yüksek güvenlikli ceza infaz kurumlarının açıldığı zamandan (10 yıldan fazla) itibaren hemen hergün birden fazla ve toplamda da yüzlerce ve hatta daha fazla ihlal (disiplin suçu) söz konusu olduğu halde Hakimliğimize intikal eden dosya sayısı çok sınırlıdır. Bu durum dahi Kanunla hedeflenen amacın gerçekleşmediğini, Kanun maddesinin eşit ve genel şekilde tüm tutuklu ve hükümlülere uygulanma imkanının bulunmadığını, bu durumun gerek tutuklu ve hükümlüler gerekse İdare açısından sıkıntılara yol açtığını ortaya çıkardığı gibi ileride Sözleşme'nin ihlali yorumuna varılması halinde Türkiye aleyhine de sonuç doğuracağını ortaya koymuştur.

Tüm sebeplerle şiddete çağrı ve teşvik, kin ve nefret söylemi, hakaret içermeyen, gereklilik noktasında uygulayıcıya sübjektif takdir hakkı tanıyan kanun maddesinin Anayasaya aykırı olduğu sonucuna varılmıştır.

Gerekçesi yukarıda açıklandığı üzere somut olayda uygulanması gereken 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 42/2-e maddesinin Anayasa'nın 2., 7., 11., 38. ve 26. maddeleri ile Anayasa'nın 90/son maddesi delaletiyle İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin 10. maddesine açıkça aykırı olması sebebiyle maddenin iptaline karar verilmesini teminen Anayasa Mahkemesi'ne başvuru yapılmasına ve başvuru hakkında bir karar verilinceye kadar davanın geri bırakılmasına karar vermek gerekmiştir.

SONUÇ;

1- Davada uygulanacak kural olan 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 42/2-e maddesinin açıkça Anayasa'nın 2, 7, 11, 38 ve 26. maddelerine aykırı olması sebebiyle Anayasa Mahkemesi'ne BAŞVURULMASINA,

2- Anayasa'nın 152/1. maddesi gereğince Anayasa Mahkemesi'nce başvuru hakkında karar verilinceye kadar davanın GERİ BIRAKILMASINA,

3- Anayasa'nın 152/3. maddesi gereğince Anayasa Mahkemesi'nce başvuru hakkında beş ay içinde bir karar verilmemesi halinde davanın yürürlükte olan kanun hükümlerine göre SONUÇLANDIRILMASINA,

4- Kararın bir örneğinin itiraz edenler ile itiraz edenlerden Ercan Akpınar ve Mahmut Soner vekillerine ayrı ayrı TEBLİĞİNE,

Esas Sayısı : 2013/67
Karar Sayısı: 2013/164

bu sebeplerle dosyanın 11/12/2013 günü saat 10:00'da re'sen ele alınmasına karar verildi."